

03. februar 2009

I henhold til § 36, stk. 1 i Landstingets Forretningsorden fremsætter jeg hermed følgende spørgsmål til Landsstyret:

1. Hvor mange fysisk handicappede med behov for økonomisk støtte vil i fremtiden alene være afhængig af støtte givet efter ansøgninger til diverse fonde?

2. Hvilke planer har Landsstyret med henblik på at arrangere et samlet møde blandt døve og hørehæmmede?

(Landstingsmedlem Agathe Fontain, Inuit Ataqatigiit)

Begrundelse:

I besvarelsen af d. 14. januar 2009 på mit spørgsmål til Landsstyret lægges der fra Landsstyret vægt på forhåbningerne til anvendelsen af cochlear implantatet. Som en konsekvens heraf er man således gået bort fra planerne om tegnsprogsindlæring.

I dette tilfælde drejer det sig udelukkende om nyfødte døve børn! I mit spørgsmål henviste jeg til de mennesker, som ikke har fået cochlear inplantat som spædbørn og som i dag anvender tegnsprog, og det drejer sig ifølge besvarelsen sig om 23 personer.

Dette forhold gælder i forhold til bilaget til besvarelsen, idet der blandt de 23 personer, der henvises til findes mennesker i ensomhed, der som følge heraf kører trætte i livet og oplever megen sorg, og som i visse tilfælde må udtrykke trusler om selvmord.

Det er i sandhed vanskeligt for den ensomme og hørehæmmede og ikke mindst for forældre med et hørehæmmed eller døvt barn, som de ikke til fulde kan kommunikere med ved hjælp af tegnsprog.

Ikke desto mindre har man forsøgt at skaffe økonomiske midler fra fonde for at kunne få adgang til kommunikationsmulighederne via internettet – men uden resultat.

Jeg vil anmode Landsstyret om at oplyse, hvor mange handicappede med behov for støtte og hjælp i forbindelse med deres handicap, der bliver nødt til at ansøge et fond for at få den fornødne hjælp?

Tidligere var sammenkomsterne blandt de døve og hørehæmmede med kendskab til tegnsprog, deres forældre og deres støttepersoner til stor hjælp for de hørehæmmede. Denne ordning havde en uvurderlig positiv effekt.

Denne mulighed er tydeligvis savnet blandt de døve og hørehæmmede i dag. På samme måde savner forældrene til de 23 personer, der henvises til, dette samvær hvor de ligeledes kunne få et kursus i anvendelsen af tegnsprog. Det må ikke være sådan, at anvendelsen af tegnsprog ophører når de bliver voksne, de er stadig medborgere og de vil i mange år fremover udgøre en del af samfundet.

Tidligere arrangerede man årlige møder for mennesker, der anvender tegnsprog, alle var med, der var indlagt kurser, forskellige seminarer m.v. som en bestanddel af de årlige sammenkomster.